

Η μάνα με αποχαιρέτησε λες και έφευγα για ολιγοήμερο ταξίδι: «Αντίο Σαλ, αγάπη μου, να προσέχεις. Εξήντα μίλια το πολύ, εντάξει;».

«Εντάξει, μαμά».

Την αγκάλιασα αδέξια, όπως συνήθως, μπροστά στο αυτοκίνητο, το φορτωμένο με όλα μου τα πράγματα –σχεδόν όλα–, και τη χτύπησα ελαφρά στην πλάτη. Κάθισα στο τιμόνι κι εκείνη έσκυψε στο παράθυρο: «Μην ξεχάσεις να δώσεις το πάπλωμα στην Άσλι. Και να της πεις ότι την περιμένω στις Ευχαριστίες. Εντάξει;».

«Εντάξει, μαμά».

«Καλά να περάσεις, Σαλ».

Δεν έφευγα για διακοπές, αλλά η σκηνή μου θύμιζε τη μέρα που η μάνα με είχε στεί-

λει στην κατασκήνωση. «Να πλένεις καλά τα φρούτα, Σαλ. Οι φλούδες έχουν χημικά».

Ύστερα, η μάνα έκανε ένα βήμα πίσω, κι ενώ έβαζα τη ζώνη ασφαλείας, άρχισε να μιλάει με την κυρία Λούμις που βγήκε να πάρει την εφημερίδα και το γάλα. Φορούσε ροζ ρόμπα. «Ναι, Θέλημα, ο Σαλ φεύγει πάλι. Οι νέοι δεν μένουν στο Μεκάνικ Φολς...»

Ήθελε να πει: «Οι τρανσέξουαλ δεν μένουν στο Μεκάνικ Φολς...». Στην πραγματικότητα, πρωτοεμφανίστηκαν στα μέρη μας τη χρονιά που πέθανε ο Έλβις Πρίσλεϋ – δεν ήμουν ο πρώτος. Άλλωστε, δεν έμενα στο Μεκάνικ Φολς· στο Μεκάνικ Φολς ήταν το οικογενειακό μας σπίτι: είχα λείψει για κάμποσο καιρό όταν δούλευα στα μηλοχώραφα στη Μασσαχουσέττη κι αργότερα σε μια καντίνα με ποπκόρν στο Πόρτλαντ· στη συνέχεια έγινα καθαριστής χαλιών, ναυαγοσώστης στις παραλίες του Σαν Ντιέγκο και μπάρμαν σ' ένα γκέι κλαμπ στο Σαν Φρανσίσκο. Όπως έλεγε η αδερφή μου η Άσλι, έμενα παντού. Και δεν είχα ησυχία· και σ' αυτό μοιάζω στη μάνα – όταν ήταν νέα.

Η μάνα και η κυρία Λούμις ψευτογέλασαν. «Ναι, τα σημερινά παιδιά...». Η κυρία Λούμις

διέσχισε τη χλόη, κρατώντας, στο ένα χέρι, την *Bangor Daily News* και το μπουκάλι με το γάλα – όταν το αυτοκίνητο γλίστρησε αργά στην ασφαλτο, κούνησε από μακριά το άλλο χέρι· το ίδιο έκανε η μάνα. Τις κοίταζα από το καθρεφτάκι – μόλις έστριψα στην οδό Σπρινγκ, εξαφανίστηκαν από το οπτικό μου πεδίο· η Σέβυ κυλούσε ανάμεσα σε κόκκινα και κίτρινα δέντρα.

Ήταν Σεπτέμβριος – ο μήνας των δέντρων.

Η μάνα με βάφτισε Σαλ από τον Σαλ Πάρανταιζ – αλλά εγώ προτιμούσα το Σάλλυ. Το φθινόπωρο που έφυγα από το Μεκάνικ Φολς του Μείν μαζί με όλα μου τα πράγματα – σχεδόν όλα – είχα ζήσει τριάντα δύο χρόνια με το όνομα Σαλ· από το Σαλβατόρε – δεν ήμασταν καν Ιταλοί. Το επώνυμό μας, το δικό μου επώνυμο, είναι Γουέμπ – δεν υπάρχει πιο αγγλοσαξονικό-προτεσταντικό όνομα από το Γουέμπ.

Η μάνα, όπως πολλές γυναίκες που ήταν νέες στη δεκαετία του εξήντα, ονειρευόταν να ζήσει στον δρόμο σαν τον Σαλ Πάρανταιζ και τον Νιλ Κάσσαντυ: με σεξ, μπέρμπον, βενζε-

δρίνες και μια Χάντσον του '49 που να τρέχει από τη μια ακτή στην άλλη. Τους διέφευγε, νομίζω, ότι ο Σαλ και ο Νιλ ήταν, αν όχι πέρα για πέρα ομοφυλόφιλοι, τουλάχιστον αμφισεξουαλικοί – δεν υπήρχε χώρος για κοριτσίστικα όνειρα στο *On the Road* και, παρ' όλ' αυτά, η μάνα με βάφτισε Σαλ. Λίγα χρόνια προτού έρθω στον κόσμο, η μάνα γνώρισε τον Σκοτ Χείζλγουντ, που είχε κατάστημα ειδών αλιείας στην ακροποταμιά· ζούσαν, μαζί με δεκάδες άλλους χίπις, σ' ένα φυσιολατρικό κοινόβιο στα δάση του νότιου Μέιν. Όταν το '76 η μάνα έμεινε έγκυος στην αδερφή μου την Άσλι, ο Χείζλγουντ έφυγε τρέχοντας. Ακόμα τρέχει, δεν τον ξαναείδε από τότε. Το μαγαζί του βρίσκεται στη θέση του αλλά ο Χείζλγουντ έχει αλλάξει πολιτεία, ίσως τώρα πια να έχει πεθάνει. Όμως η μάνα επαναλαμβάνει συχνά ότι τον βλέπει στο πρόσωπο της Άσλι. Η Άσλι είναι, λέει, φτυστή ο πατέρας της. Εγώ πάλι μοιάζω στη μάνα.

Έναν χρόνο μετά τη γέννηση της Άσλι, η μάνα παντρεύτηκε τον πατέρα. Νομίζω πως, στο τέλος, χώρισαν εξαιτίας μου. Μια φορά, όταν πήγαινα στην πρώτη γυμνασίου, ο πατέρας με έδειρε με τη ζώνη του, από τη μεριά

της αγκράφας. Η μάνα, που σιδέρωνε εκείνη τη στιγμή, άρχισε να ουρλιάζει «Άσε ήσυχο το παιδί μου, φονιά, ε φονιά» κι απείλησε ότι θα του πετάξει το σίδερο στο κεφάλι. Ο πατέρας με άφησε ήσυχο κι από τότε αδιαφόρησε εντελώς για μένα. Ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που είδα τη μάνα να ουρλιάζει και να απειλεί, και μάλιστα κραδαίνοντας το σίδερο του σιδερώματος· συνήθως μιλούσε με πολλούς ευφημισμούς και ψιθύρους –«πρέπει να πάω στο μπάνιο» (κατουριέμαι), «το μεγάλο Κ» (καρκίνος), «διαφορετικός» (ημίτρελος), «ιδιαιτέρος» (διανοητικά καθυστερημένος) και «πουλάκι» (πέος)– καθώς και μια ποικιλία από υποκοριστικά σε -άκι και -ούλι. Όλες οι οικογένειες με «διαφορετικά» παιδιά είναι ίδιες· νομίζω ότι είναι ίδια και τα «διαφορετικά» παιδιά. Κι όλοι οι άνθρωποι είναι προβλέψιμοι – εκτός από τις περιπτώσεις όπου είναι εντελώς απρόβλεπτοι.

Πήρα τον δρόμο προς το Πόρτλαντ κι έπειτα οδηγούσα για κάμποση ώρα προς τα νότια, κατά μήκος της ακτής. Έβρεχε· στον ορίζοντα άστραφτε η καταιγίδα. Κρατούσα μηχα-

νικά το τιμόνι, το πόδι απαλά στο γκάζι· δεν ταξίδευα για να ανακαλύψω την Αμερική και να δω τα συνταρακτικά τοπία της ενδοχώρας, ούτε αναζητούσα σεξ, μπέρμπον και βενζεδρίνες – αν και, το ομολογώ, το σεξ έπαιζε κάποιο ρόλο στο ταξίδι: έπρεπε να φτάσω στην Τιχουάνα και, πριν απ' αυτό, έπρεπε να ρυθμίσω δυο τρία πραγματάκια.

Την πρώτη μέρα διένυσα καμιά πεντακοσαριά μίλια – σταμάτησα σ' ένα μοτέλ έξω από τη Βαλτιμόρη. Η γυναίκα στη ρεσεψιόν με κοιτούσε περίεργα. Είχε ρεπουμπλικανικό χτένισμα: υπερβολικά ξασμένο, στερεωμένο με λακ· οι Ρεπουμπλικάνοι μού κόβουν το αίμα, ιδιαίτερα όταν είναι γυναίκες. Ευτυχώς στα μοτέλ δεν έχεις πολλά πάρε δώσε με τη ρεσεψιόν: παίρνεις το κλειδί· δίνεις τον αριθμό της πιστωτικής και του αυτοκινήτου (η πινακίδα της Σέβυ γράφει Sally80 κι έχει ζωγραφισμένο ένα κουκουνάρι, σύμβολο του Μέιν)· το επόμενο πρωί αφήνεις το κλειδί σ' ένα μεταλλικό κουτί και φεύγεις για πάντα. Σπανίως μένει κανείς στο ίδιο μοτέλ, εκτός ίσως από τους εμπορικούς αντιπροσώπους και τους πλασιέ.

Η γυναίκα στη ρεσεψιόν με κοιτούσε πάνω

από γυαλιά προσβυωπίας, και ύστερα χωρίς γυαλιά· ήμουν συνηθισμένος στα περίεργα βλέμματα. Ίσως στο Μέρυλαντ, που είναι ξακουστό για την καβουροσαλάτα και τα ναυτάκια της Στρατιωτικής Ακαδημίας στην Αννάπολη, να απαιτείται περισσότερη ανδροπρέπεια από τη δική μου. Είχα διαβάσει, δεν θυμάμαι πού, ότι η πιο macho πολιτεία είναι η Νότια Καρολίνα με δεύτερη, πράγμα αναμενόμενο, τη Βόρεια Καρολίνα· κι ότι τρίτη έρχεται η Αλαμπάμα. Σύμφωνα μ' εκείνη την κατάταξη, εμείς στο Μέιν είμαστε αδερφές τελειωμένες – να κάτι καλό για μένα.

Μόλις μπήκα στο δωμάτιο στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη: περιεργάστηκα τον εαυτό μου ντυμένο, ύστερα γυμνό· με φαντάστηκα αισθησιακή, ακαταμάχητα θηλυκή ύπαρξη. Το μοναδικό αυθεντικά γυναικείο χαρακτηριστικό που είχα ήταν τα μαλλιά μου: είχα, και έχω, μακριά πυκνά μαλλιά, δεμένα συνήθως σε αλογοουρά. Το στήθος μου ήταν ακόμα υπερβολικά μικρό. Παρ' όλ' αυτά, ακόμα και πριν από την ορμονοθεραπεία, όταν έβγαινα από το μπάνιο, τυλιγόμεν με την πετσέτα όπως οι γυναίκες που θέλουν να κρύψουν το στήθος τους. Τα χέρια μου ήταν πε-

λώρια και είχα σκόρπιες τρίχες στα μπράτσα και στις γάμπες – παλιότερα το αρσενικό τρίχωμα μου προκαλούσε αηδία· ήθελα να αυτοκτονήσω· έφτυνα τον Σαλ Γουέμπ στον καθρέφτη. Τον τελευταίο καιρό, από τότε που πήρα την απόφαση, έγινα πιο υπομονετικός – σκεφτόμουν: όσα πρέπει να αλλάξουν θα αλλάξουν· το σώμα θα αποκτήσει διαφορετικό σχήμα (ίσως, στην καλύτερη περίπτωση, σχήμα κλεψύδρας), το δέρμα διαφορετική υφή, η φωνή διαφορετική χροιά. Όταν θα κοιτάζω στον καθρέφτη θα βλέπω, επιτέλους, τη Σάλλυ.

Το πρωί, μόλις ξύπνησα, έκανα την αντανακλαστική κίνηση που μου θύμιζε ότι ήμουν ένα λάθος. Από δεκαπέντε ή δεκάξι χρονών, μόλις ξυπνούσα έπιανα τα μάγουλά μου με την τρελή ελπίδα ότι δεν θα χρειάζομαι ξύρισμα. Δεν έπιανα μόνο τα μάγουλά μου· εννοείται, έπιανα ό,τι περίσσευε κι έπρεπε να ακρωτηριαστεί. Έχω ακούσει για τρελές ελπίδες σαν τη δική μου: μαύροι που περιμένουν να ξυπνήσουν λευκοί –εφόσον η ζωή των λευκών φαίνεται ευκολότερη (δεν είναι)–, ανάπηροι που περιμένουν να φυτρώσει το κομμένο τους πόδι, φαλακροί που περιμένουν να γεμί-

σει το κρανίο τους με μπούκλες. Εγώ περίμενα να διορθωθεί το λάθος. Ξέρω ότι πολλοί άνδρες ανησυχούν για το μέγεθος του πέους τους κι ότι κάνουν επεμβάσεις για να το μεγεθύνουν. Εγώ, αντιθέτως, ήθελα να το κόψω.

Σηκώθηκα και ξυρίστηκα. Αν είχα χρήματα, θα είχα κάνει ολική αποτρίχωση· για πάνω από δέκα χρόνια έβαζα κέρματα σ' έναν κουμπάρά σε σχήμα γουρουνιού με σκοπό να κάνω την επέμβαση – δεν μου περίσσευαν λεφτά για λείζερ και τέτοια. Ήμασταν, και είμαστε, φτωχοί άνθρωποι· χρησιμοποιούσα καυτό κερί, όπως η Άσλι. Τη δουλειά του την έκανε.

Ήμουν ο φτωχότερος απ' όλους μας: δεν έχω καμιά περιουσία εκτός από τη Σέβυ Κόμπαλτ που οδηγώ και που, αν την πουλήσω, δεν θα πιάσω ούτε δυο χιλιάδες δολάρια. Επίσης, έχω πολλά ρούχα· δυο δίφυλλες ντουλάπες γεμάτες φούστες, φορέματα, ταγέρ, βραδινές τουαλέτες, γόβες, μπότες με ψηλά τακούνια, ένα σωρό χίπικες πουκαμίσες της μαμάς, εμπριμέ παντελόνια με τεράστιες καμπάνες, πολύχρωμα σαλβάρια, πόντσοι, σαλοπέτες και καπέλα. Εξάλλου, φεύγοντας από το σπίτι η Άσλι άφησε τα περισσότερα ρούχα

της – τα κληρονόμησα εγώ. Μερικά μου κά-
νουν, άλλα –όπως το μπλε φουστάνι που φο-
ρούσε στον χορό της αποφοίτησης– μου πέ-
φτουν μικρά. Μ’ αρέσει όμως να τα έχω στις
δίφυλλες ντουλάπες. Για λίγους μήνες, όταν
ήμουν στην τελευταία τάξη του λυκείου, είχα
μπει κι εγώ στη δίφυλλη ντουλάπα και δεν
έβγαινα παρά τις ικεσίες της μάνας· ήταν μια
ψυχωσική φάση – ευτυχώς μου πέρασε. Βγή-
κα από την ντουλάπα κυριολεκτικά και με-
ταφορικά: πήρα μέρος στα τοπικά καλλιστεία
τραβεστί τραγουδώντας, σε playback, το
«These Boots Are Made for Walkin’» και φο-
ρώντας, όπως θα περίμενε κανείς, δικτυωτές
κάλτσες και κόκκινες μπότες που έφταναν
πάνω από το γόνατο. Ήρθα προτελευταίος –
νομίζω πως έφταιγε το τραγούδι. Φαινόταν
ότι τραγουδούσε η Νάνσυ Σινάτρα κι ότι εγώ
απλώς κουνούσα τα χείλη μου. Μετά την πα-
νωλεθρία στα καλλιστεία, κι ενώ ήθελα να
ξανακλειστώ σε κάποιο ερημητήριο, γνώρισα
τη Σκάυλαρ· ήταν η τρίτη γυναίκα μετά τη
μάννα και την Άσλι που με έβρισκε όμορφο,
έξυπνο και καταπληκτικό. Στην αρχή, για
πολύ καιρό, ήμασταν κολλητοί φίλοι – αργό-
τερα, γίναμε εραστές (ακούγεται σέξι, αλλά

δεν ήταν και τόσο σέξι) και, τέλος, μείναμε μαζί, με διαλείμματα, επτά χρόνια· δηλαδή όσο μένουν μαζί τα συνηθισμένα ζευγάρια.

Μπήκα στη Βιρτζίνια και συνέχισα νοτιοδυτικά. Ήθελα να φτάσω στο Νόξβιλ αλλά η νύχτα έπεσε προτού περάσω τα σύνορα του Τεννεσί: σταμάτησα στο Μοτέλ Έβεργκριν, καταμεσής στα χωράφια με τις ακακίες. Όταν ήμασταν μικροί, η Άσλι κι εγώ, στην κατασκήνωση, ή ενώ ταξιδεύαμε κατά μήκος των Απαλλαχίων στο πίσω κάθισμα της παλιάς Σέβυ της μαμάς, ονοματίζαμε τα δέντρα: πεύκα, οξιές, καστανιές, λυγαριές, φιλύρες, ιτιές, συκομουριές, σασάφρες, τουλιπόδεντρα, φτελιές, μελιές. Γεννήθηκα ανάμεσα στα φυλλάματα – όποιος πιστεύει ότι είμαι λάθος της κοινωνίας έχει άδικο, είμαι λάθος της φύσης. Η φύση, από λάθη, άλλο τίποτα: σε τι χρησιμεύουν άραγε οι αντρικές ρώγες;

Πέρασα ήσυχη νύχτα μέσα σε μια σιωπή που θύμιζε το σπίτι μας στο Μεκάνικ Φολς: κάπου κάπου ακουγόταν ένας γρύλος και ο ήχος του μικρού ψυγείου. Από τότε που αποφάσισα να κάνω την επέμβαση είχα ηρεμήσει

κάπως· έβλεπα σπανιότερα εφιάλτες αλλά ήταν ακόμα πολύ τρομακτικοί: λεπροί που ξεπρόβαλλαν μέσα από πυκνά δάση, σαθρές, σπειροειδείς σκάλες που κατέρρεαν, ξεκοιλιασμένα αγρίμια, εγώ να πνίγομαι σε μαύρα νερά μ' ένα γουργουρητό. Είχα ελαττώσει τα υπνωτικά και τα αντικαταθλιπτικά – τώρα έπαιρνα μισό Ambien το βράδυ κι ένα Zoloft το πρωί· το Zoloft με βοήθησε εκείνη την εποχή που είχα κλειστεί στην ντουλάπα. Πέρασα, όπως είπα, λίγους (τρεις) μήνες κλεισμένος στην ντουλάπα· ζαρωμένος ανάμεσα στις κρεμάστρες με τα ρούχα. Η μάνα έκλαιγε ολημερίς – και προσευχόταν: όχι για «να αλλάξω», απλώς για να βγω από την ντουλάπα. Το Zoloft απεδείχθη καλύτερο από το Prozac· στη μάνα ταίριαξε καλύτερα το Prozac – είχε αρχίσει να παίρνει διάφορα αντικαταθλιπτικά από τότε που πέθανε η φίλη της η Σπάρροου (Overdose άραγε; Η μαμά δεν το επιβεβαίωσε ποτέ.), με την οποία είχαν περάσει ωραία χρόνια με όξινα ταξίδια και υπαίθριες συναυλίες σε λασπωμένα οικόπεδα. Η μαμά νοσταλγούσε τα ψυχεδελικάμανιτάρια της χίπιγκης κοινότητας και ελλείψειμανιταριών έπαιρνε χάπια. Δεν μπορώ να φανταστώ τη

μάννα χίπισσα – είναι νοικοκυρά, εργάτρια, μάννα και γιαγιά· πηγαίνει στην εκκλησία· ανήκει σε λέσχη πλεξίματος· ανησυχεί μήπως τρέχω πάνω από εξήντα μίλια την ώρα και μήπως δεν πλένω καλά τα φρούτα· παίρνει Prozac εδώ και είκοσι πέντε χρόνια. Κάπου κάπου, όταν η Άσλι κι εγώ ήμασταν μικρά, παραπονιόταν πως με τον ερχομό των παιδιών το πάρτι τελείωσε, και μαζί η υπέροχη νιότη της· κι αμέσως μετά πρόσθετε πόσο μας αγαπούσε, πόσο ήμασταν αξιολάτρευτοι κι οι δυο μας. Όσο για τη Σκάυλαρ, παραπονιόταν ότι το πάρτι τελείωσε από τη στιγμή που με γνώρισε, ότι της κατέστρεψα τη ζωή. Δεν είναι καθόλου αλήθεια: η Σκάυλαρ ήταν θύμα των ανδρών από τότε που πήγαινε στο γυμνάσιο. Στην αρχή, έπαιρνε Bupropion για την κατάθλιψη που της προκάλεσα, είπε, και για να κόψει το κάπνισμα που άρχισε εξαιτίας μου, είπε (ψέμα κι αυτό). Στη συνέχεια, κι ενώ απέτυχε να κόψει το κάπνισμα, το 'ριξε σε συνδυασμό αγχολυτικών και αντικαταθλιπτικών που την έκαναν επικίνδυνα ήρεμη. Ανησυχούσα περισσότερο όταν η Σκάυλαρ ήταν ήρεμη παρά όταν είχε τα νεύρα της.

Εν πάση περιπτώσει, είμαστε οικογένεια

χαπάκηδων. Μόνο η Άσλι δεν έπαιρνε τίποτα· μπορούσε να κοιμηθεί ακόμα και όρθια, στον ντους.

Φοβόμουν το «πέραςμα από το Μέμφις» λες κι επρόκειτο για στρατιωτική επιχείρηση, σαν τη μάχη του εμφυλίου στο Πέρασμα Γκλοριέττα. Θα μπορούσα να προχωρήσω, να κατευθυνθώ στην Τιχουάνα χωρίς ενδιάμεσες στάσεις, να μη δώσω λογαριασμό σε κανέναν. Όμως η αδερφή μου η Άσλι ήταν –είναι– το πιο αγαπημένο μου πλάσμα στον κόσμο· μαζί με τη Σκάυλαρ, τον Λίο, και τη μάνα φυσικά. Ύστερα έρχονταν η θεία Λουίζ και ο θείος Ντον· άλλα αγαπημένα πρόσωπα δεν είχα, αν και πολλοί άνθρωποι μου έχουν φερθεί με καλοσύνη. Νομίζω πάντως ότι είναι περισσότεροι όσοι μου έχουν φερθεί χωρίς καλοσύνη. Δεν ξέρω αν η καλοσύνη μετριέται.

Ξεκίνησα νωρίς από το Μοτέλ Έβεργκριν και οδηγούσα αργά, αφηρημένα σχεδόν, μέχρι το Νόξβιλ· μπήκα στην πόλη, πάραυτα και περιπλανήθηκα λίγο στο κέντρο. Το Νόξβιλ: μια μικρή πόλη του Νότου, με αποπνικτική ζέστη και πολλές σημαίες στις βεράντες. Κά-

θισα στον πάγκο ενός ντάινερ και παράγγειλα ομελέτα. Ενώ περίμενα την ομελέτα ξεφύλλιζα μια δωρεάν τοπική εφημερίδα: Τι να κάνετε στο Νόξβιλ. «Στο Νόξβιλ έχουμε τρία θέατρα» είπε κάποιος δίπλα μου και σηκώνοντας το βλέμμα είδα το ευχάριστο πρόσωπο ενός νεαρού που έπινε μιλκ σέικ μ' ένα καλαμάκι.

«Από πού έρχεσαι;» συνέχισε με πλατύ χαμόγελο. «Από τη Νέα Υόρκη;»

Σκέφτηκα ότι σκέφτηκε: «Αλλόκοτα πλάσματα σαν εσένα έρχονται είτε από τη Νέα Υόρκη είτε από την Καλιφόρνια».

«Από το Μέιν» είπα.

Αναρωτιόμουν αν ήταν γκέι και τι ήθελε από μένα. Είχε στρατιωτικό κούρεμα – φοβόμουν τους κεκαρμένους· μου φαίνονταν υπερβολικά macho· ένδειξη πολεμοχαρούς και εγκληματικής ιδιοσυγκρασίας. Κάποτε στο Πόρτλαντ –είχα κατέβει στο κέντρο του Πόρτλαντ για την παρέλαση της Gay Pride– με είχε πλησιάσει κάποιος σαν κι ετούτον εδώ, σ' ένα τέτοιο ντάινερ, είχαμε πει δυο τρία κοκτέιλ και είχαμε καταλήξει στο σπίτι του. Όμως τα πράγματα πήγαν πολύ στραβά: με χτύπησε με μια μεταλλική ζώνη (λες και οι

ζώνες ήταν γραμμένες στο κάρμα μου), με έσυρε αιμόφυρτο στο πεζοδρόμιο και με κλοτσούσε μέχρι που λιποθύμησα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που τα πράγματα πήγαν πολύ στραβά – δεν ήταν ούτε η τελευταία, τη θυμόμουν όμως γιατί λίγες μέρες αργότερα γνώρισα τον Λίο. Ο Λίο έλεγε: «Προτού περάσεις τη νύχτα με κάποιον μεθυσμένο, πρέπει να τον δεις ξεμέθυστο και στο φως της μέρας». Από εκείνη την εποχή είχα γίνει πιο επιφυλακτικός. Εξάλλου, στον δρόμο για την Τιχουάνα, δεν αναζητούσα περιπέτειες· είχα διαφορετικά σχέδια. A man with a plan. Στην πραγματικότητα, a woman with a plan.

«Πηγαίνεις δυτικά;» συνέχισε ο νεαρός.

«Ναι» είπα ξερά. «Με σταθμούς στις Μεγάλες Πεδιάδες».

«Θα μπορούσαμε να μοιραστούμε τη βενζίνη. Πάω στο Μεξικό, στα σύνορα. Το Greyhound δεν βολεύει· το αεροπλάνο είναι πολύ ακριβό. Αλλά κι αν δεν ήταν, πάλι δεν θα πετούσα. Πάσχω από πτεροφοβία. Συνδυασμός υψοφοβίας και κλειστοφοβίας».

«Θα μπορούσες να πάρεις το τρένο».

«Το Άμτρακ είναι φαρμάκι».

«Και δεν πάει στο Μεξικό» είπα άθελά

μου. «Πάει, φαντάζομαι, στο Φοίνιξ – ή στο Σαν Ντιέγκο».

«Ναι, κάνει μεγάλο κύκλο. Κι όπως είπα, στοιχίζει».

«Δεν οδηγείς;» ρώτησα, ενώ, στην πραγματικότητα, ήθελα να διακόψω την κουβέντα.

Εκείνος σήκωσε λίγο το μπατζάκι του παντελονιού του – φορούσε κολλητό τζιν· απεχθάνομαι τα κολλητά τζιν που διαγράφουν το ανδρικό σώμα. Μου έδειξε ένα τεχνητό πόδι. «Όχι ακόμα» είπε.

«Τι συνέβη;»

«Στρατός συνέβη» είπε εκείνος γελώντας. «Στο Αφγανιστάν. Άλλοι σκοτώθηκαν – εγώ έχασα ένα πόδι. Για την ακρίβεια, μισό πόδι. Θα πάρω αποζημίωση όμως. Εφάπαξ, σύνταξη βετεράνου και αυτοκίνητο για αναπήρους. Έχω κάνει αίτηση».

«Ήσουν στους πεζοναύτες;»

«Σμηνίας. Στην αεροπορία».

«Αεροπόρος που πάσχει από πτεροφοβία» σκέφτηκα. «Ιησού Χριστέ σούπερ σταρ...»

«Δεν ήταν πάντα έτσι» απάντησε χωρίς να τον ρωτήσω. «Στο Αφγανιστάν συνέβησαν κάμποσες μαλακίες. Ο στρατός σε αλλάζει».

Νόμιζα ότι θ' αρχίσει να μου αφηγείται

πολεμικές ιστορίες, όπως ο θείος Ντον αφηγούνταν ιστορίες από το κυνήγι. Αλλά δεν είχε τίποτα περισσότερο.

«Και γιατί πας στο Μεξικό; Αν επιτρέπεται—»

«Θα σου τα πω στον δρόμο» είπε εκείνος βγάζοντας να πληρώσει και για τους δυο μας. «Αν δεν βαριέσαι».

«Βαριέμαι» είπα από μέσα μου. Για μια στιγμή μού πέρασε από το μυαλό να σηκωθώ να φύγω· ίσως ο τύπος ήταν βιαστής, ή κατά συρροήν δολοφόνος· ίσως η λεία του ήταν άνθρωποι σαν εμένα. Δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε άνδρες με κολλητά τζιν, με ανδρική ματαιοδοξία.

«Είμαι άοπλος, φίλε» είπε λες και άκουσε τις σκέψεις μου. Άνοιξε τα χέρια. «Δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς. Είμαι άοπλος και σακάτης» πρόσθεσε χαμογελώντας. «Κι αν θελήσεις να με ξεφορτωθείς, δεν έχεις παρά να μου το πεις. Ακόμα κι αν με πας εκατό μίλια παρακάτω, είναι κέρδος για μένα».

«Εντάξει» είπα.

«Με λένε Μπραντ Κέλλερ».

«Σαλ Πάρανταίτζ» είπα – δεν ξέρω γιατί ξεφούρνισα το ψέμα.